

ת"פ 44924/05/14 - מדינת ישראל נגד ג ד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 44924-05-14 מדינת ישראל נ' ד (אחר/נוסף)

בפני
בעניין: כבוד השופט שמואל הרבסט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ג ד

הנאשם

גזר דין

כתב האישום

הנאשם הודה במיוחס לו בכתב האישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון והורשע בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, ועבירה אחת של איומים, לפי סעיפים 382(ג) ו- 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

על פי כתב האישום המתוקן, בעת התרחשות האירועים המתוארים בו, היו הנאשם והמתלוננת נשואים מזה כשש שנים, הורים לארבעה ילדים קטינים והתגוררו בדירה ברח' *** בקריית ארבע.

האישום היחיד בכתב האישום מתייחס לאירוע מיום 24.5.14 בדירת בני הזוג. בין הנאשם והמתלוננת התפתח ויכוח לאחר שילדי הנאשם העירו אותו משנתו. המתלוננת הציעה לנאשם כי יצא מן הבית על מנת להרגע, אולם הנאשם התנגד לכך והציע לה שתצא בעצמה. בניגוד לדעתו, הורתה המתלוננת לילדים הקטינים לצאת מהבית, או אז, אחז הנאשם במתלוננת בצווארה, גרר אותה לחדר הילדים וחנק אותה באמצעות ידיו ומאיים עליה בפגיעה שלא כדין. הנאשם חדל ממעשיו רק כאשר נכנס לחדר בנם בן ה-4 של בני הזוג.

המתלוננת ביקשה לצאת מן הבית, אולם אז איים עליה הנאשם שוב, וכן המשיך לאיים בעת שהתקשרה להזעיק את המשטרה, תוך שהוא מודיע לי כי אכן ילך עם השוטרים, אבל "**היא לא תצא חיה**".

ביום 19.5.15, הגיעו הצדדים להסדר טיעון שעל פיו תוקן כתב האישום כאמור והנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות המיוחסות לו. הצדדים לא הגיעו להסכמה לעניין העונש, אך הסכימו כי יערך תסקיר שירות מבחן אשר יבדוק אפשרויות טיפוליות עבור נאשם, והמאשימה הצהירה כי בכוונתה לעתור לעונש של מאסר בפועל ממש.

תסקיר שירות המבחן

עמוד 1

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם הינו בן 41 שנים, נשוי ואב לארבעה ילדים. עיקר תוקפנותו ואלימותו נובעות מהתמכרותו להימורים ומהשלכותיה השליליות, אולם הוא אינו סבור כי עליו לקבל טיפול שמא יתוייג כ"גבר אלים".

יחסיו עם המתלוננת לקויים ובעייתיים, אך היא מוכנה כי ידור בקרבת מקום וישמור על קשר עם ילדיו ככל שיעבור הליך טיפולי מתאים. קצינת המבחן מצביעה על קווים אימפולסיביים ותוקפניים באישיותו, הנובעים מהתמכרותו ומבעיות שונות מהן הוא סובל, אולם בשל חוסר רצונו המובהק בהליך טיפולי העוסק באלימות, בניגוד להליך טיפולי העוסק בהימורים בו הוא נוטל חלק, הרי שאין היא באה בהמלצה טיפולית בעניינו, אך היא מציינת כי נכון יהיה להטיל "ענישה מוחשית ומציבת גבולות".

תסקיר משלים אשר הוגש לעיוני ביום 21.9.16, מלמדנו כי הנאשם עשה כברת דרך טיפולית משמעותית, מודע לבעיותיו והתמכרויותיו ומתמודד עימן באורח נכון ורציני, אם כי לא ניתן לומר כי לא קיימות בנתיב טיפולי זה בעיות שונות הצריכות טיפול, עד כדי שקצינת המבחן כותבת בתסקירה כי "גל נע בין שיתוף פעולה לבין התנגדות...קיים שינוי ביחס להתמכרותו להימורים, כאשר נראה כי קיימת הפנמה בנוגע לבעייתיות שבהתמכרותו והשלכותיה". יחסיו עם המתלוננת טכניים אך תקינים.

מסקנתה של קצינת המבחן היא כי אין מקום להמשך ההליך הטיפולי והלצתה היא לעונש של מאסר שירוצה בעבודות שירות לצידו של מאסר מותנה.

תסקיר נוסף אשר הוגש לעיוני ביום 5.12.16, מלמדנו כי הנאשם נתקל בקשיים שונים בהליך הטיפולי ובמציאת מסגרת מתאימה, עד כדי שקצינת המבחן מבקשת כי יובהר לנאשם כי ככל שלא יתאמץ וישתלב בהליך הטיפולי, הרי שלא תהיה כל המלצה טיפולית בעניינו.

תסקיר נוסף ואחרון אשר הוגש לעיוני ביום 1.5.17, כחצי שנה לאחר שהוגש התסקיר הקודם, מפרט כי הנאשם עבר הליך טיפול ארוך ומפורט במסגרות שונות, לרבות טיפול בהתמכרות להימורים, טיפול בכעסים והדרכה הורית כוללת וניכרת התקדמות משמעותית בכל החזיתות אשר צוינו לעיל.

משכך, ולנוכח התפתחות חיובית זו, ממליצה קצינת המבחן על הארכתו של המאסר המתונה המוטל על הנאשם, התחייבות, צו מבחן וכן שירות לתועלת הציבור שהיקפו יעמוד על 200 שעות.

מסמך שהוגש לעיוני מטעמה של **עמותת "אפשר"** מיום 27.3.17, מלמד כי הנאשם מצוי ברמיסיה מהימורים במשך תקופה של 18 חודשים, וטיפולו עלה יפה, ואף ימשיך ויעלה יפה ככל שההשגחה והמעקב ימשכו.

השלמה לתסקיר זה הוגשה לעיוני ביום 1.6.17, ועל פיה הנאשם מוסיף ומתקדם בהליך הטיפולי, ואף מעוניין בשיקום הקשר שלו עם אשתו, המתלוננת, ומשכך, המלצתו היא להטיל שירות לתועלת הציבור בהיקף של 200 שעות, וכן צו מבחן.

טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה טען כי נוכח האירועים המתוארים בכתב האישום, הרי שהמתחם העונשי ההולם בדבר האישום במפורט בכתב האישום צריך שיעמוד על 6-18 חודשי מאסר בפועל ממש, כאשר חלקו התחתון של מתחם זה יכול שירוצה, ככל

שייגזר, בדרך של עבודות שירות.

נוכח עברו הפלילי של הנאשם הכולל שתי הרשעות בעבירות של תקיפה וגניבה, וכן חוסר רצונו ליטול חלק בשיקום ובטיפול, הרי שמקומו הוא במרכזו של מתחם הענישה ההולם וצריך שיעמוד על 12 חודשי מאסר בפועל, אשר עליהם יש להוסיף את שני חודשי המאסר המותנה אשר הוטלו במסגרתו של ת.פ. 48350-12-12 (בית משפט השלום בירושלים), וזאת במצטבר לכל עונש אשר יוטל בתיק זה.

הסניגור, עוה"ד יונתן קיוויל, טען, כי מדובר בעבירה רגעית אשר מקורה בבעיות אישיות שונות אשר קיימות אצל הנאשם ואשר באו לידי ביטוי בפרץ האלימות אשר גילה כלפי אשתו והמתואר בכתב האישום.

עוד הצביע הסניגור על העובדה כי הנאשם נוטל חלק בקבוצות טיפוליות שונות, ומתבלט שם לטובה ולרווחה. הטיפול עולה יפה, חושף בעיות ומתמודד עימן, ומשכך יש להסתפק בימי מעצרו, בהארכת המאסר המותנה אשר הוטל עליו ובלבד שהנאשם יוכל להמשיך ולילך כאדם יצרני ועובד הדואג לילדיו כדבעי.

הנאשם בדברו האחרון, ביקש רחמים בעת גזירת דינו, בכה ואף הביע חרטה על מעשיו.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

סוג העבירה הראשון שהנאשם הורשע בביצועה, הוא עבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש. לצידה של עבירה זו קבע המחוקק בסעיף 382(ב)(1) עונש מרבי בן שש שנות מאסר. עונש זה הוא תוצאה של הקביעה לפיה מי שתקף את בן זוגו וחבל בה- דינו כפל העונש הקבוע לצידה של עבירת תקיפה כלפי אדם שאינו בן זוגו. בחינת הסעיפים הרלוונטיים לעבירת תקיפת בת זוג, מלמדת על הערכים המוגנים בה. ראשית, כבכול עבירת תקיפה, מוגנים בה הערכים של שלמות הגוף ובריאותו, וזכותו של כל אדם באשר הוא אדם, לביטחון אישי. נוסף לערך זה, מוגן בעבירה המיוחדת של תקיפת בת זוג, הערך של השמירה על בני המשפחה בתוך היחידה הזוגית- משפחתית. בפגיעה פיזית בבן זוג יש משום פגיעה קשה בחוש הצדק האנושי בשל הציפיה כי בתוך המשפחה ישררו יחסי אהבה וכבוד הדדי ומסיבה זו, על בתי המשפט להילחם בתופעת האלימות במשפחה באמצעות מדיניות ענישה מחמירה (ר' פסיקת בית המשפט העליון לעניין זה בע"פ 9192/11 **אדרי נ' מדינת ישראל**, פסק דינו של כב' השופט ס' ג'ובראן מיום 16.4.12, פורסם בנבו).

בעבירת האיומים נפגע הערך של ההגנה על שלומו, בטחונו וחירות פעולתו של האדם. הגם שאין בעבירת האיומים שימוש בכוח פיזי, מכיר המחוקק בחומרתם של דברים אשר יש בהם כדי לאיים על אדם בפגיעה בגופו, בחירותו, בנכסיו או בשמו הטוב, בכוונה להפחיד. הביטוי להכרה בכך הוא העונש המרבי שנקבע לצידה של עבירה זו- שלוש שנות מאסר.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שהן עולות מכתב האישום. ברקע למעשי הנאשם, יחסים עכורים בינו ובין בת זוגו המתלוננת. האירוע המתואר בכתב האישום, החל בוויכוח בין בני הזוג, ובמהירות התפתח והסלים לתקיפתה של המתלוננת ואיומים על חייה. נוכחות ילדיהם בדירת בני הזוג, לא הרתיעו את הנאשם מלנהוג כפי שנהג. נראה כי חמתו של הנאשם בערה בו והוא פעל ללא עכבות, אך גם ללא תכנון, עת תקף את המתלוננת וחנקתה.

בחינת האיומים שהשמיע הנאשם ואופן התקיפה, מעידה כי בנקל יכול היה להיגרם למעורבים באירוע נזק גופני. למרבה

המזל לא נגרם לאלה נזק מוחשי, אך יש ליתן משקל גם לנזק שצפוי היה להיגרם כתוצאה ממעשי הנאשם, נוסף לפגיעה בתחושת הביטחון שלהם וערעור שלוותו של כל מי שנכח במקום, לנוכח מעשי הנאשם.

מידת שליטתו של הנאשם באירוע הינה בלעדית וניכר, כי הוא הבין את מעשיו לבסוף, עת נכנס לחדר ילדו הקטין. יש להצר על כך שלא התעשת קודם לכן, ונמנע מהתנהגותו זו, מלכתחילה.

מקבץ העבירות שבהן הורשע הנאשם, בשילוב כלל נסיבות ביצוען כפי שנסקר כאן, מלמד כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה זה היא **בינונית- גבוהה**.

לאחר שנתתי דעתי לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם, למידת הפגיעה בהן ולנסיבות ביצוע העבירות, וכן לענישה הנוהגת בפסיקה באירועים דומים, שוכנעתי כי מתחם הענישה נע בעניינינו בין עונש של **מאסר בפועל בן מספר חודשים שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד מאסר למשך שנה אחת**.

העונש המתאים

הנאשם, יליד שנת 1975, בן כארבעים ואחת שנים, והוא אב לארבעה ילדים.

לזכותו של הנאשם עומדת העובדה כי שהה מזה תקופה ארוכה בתנאי הגבלה קשים הכוללים מעצר בית מלא והרחקה מביתו וממשפחתו.

כן נזקפת לזכותו הודאתו בעבירות המיוחסות לו, המעידה על קבלת אחריות על העבירות, ואשר יש בה גם משום שיתוף פעולה עם רשויות אכיפת החוק.

מאידך, לחובתו יש לזקוף את חוסר רצונו המובהק ליטול חלק בהליך טיפולי אשר יש בו כדי לטפל בבעיית האלימות ממנה סובלים הקרובים לו. ניסיונות שונים בתחום זה כשלו, וחבל שכך. כמו כן, לחובתו ניצב עברו הפלילי הכולל שתי הרשעות בעבירות הכוללות תקיפה וגניבה, בגין הוא נדון לענישה מותנית אשר הינה ברת הפעלה במקרה דנן.

גם מדברי הנאשם במהלך הדיונים בעניינו, שוכנעתי כי הנאשם מבין את הפסול שבמעשיו. הוא מתאר מעשים אלה כטעות ומעידה, ואף שיתף שבמהלך החודשים שבהם שהה במעצר במסגרת הליך זה "**למד את הלקח**", ועתה הוא מבקש לשקם את משפחתו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 24.11.15).

בנסיבות אלה שוכנעתי, כי הנאשם נוטל אחריות על מעשיו והוא מבקש ומתאמץ לחזור למוטב, וכל מקומו הוא בחלקו **התחתון של מתחם הענישה ההולם אך לא בתחתיתו של אותו המתחם**, כפי שצוין לעיל.

כך ללא השיקום.

אולם, נדמה כי הליכי הטיפול והשיקום בהם נטל הנאשם חלק משנים את התמונה העונשית בעניינו.

ראשית, יצוין כי אף המאשימה נתנה דעתה להליך אותו עבר הנאשם, הגבילה וצמצמה בעקבותיו את עמדתה העונשית

המקסימלית והעמידה אותה על 10 חודשי מאסר, לאמור, זהו משוקם וזה שכרו.

שנית, לגופו של עניין, אכן הנאשם נטל את גורלו בידו, ומשנזרק לעברו חבל עונשי, הוא בחר לצאת באמצעותו מהמים הסוערים אשר אפיינו את חייו קודם לאירוע דנן.

שלישית, הנאשם לא בחל בכל חזית טיפולית אפשרית. טיפל הוא בהתמכרותו דרך עמותת "אפשר", טיפל במשפחתו דרך מחלקת הרווחה של מועצת קרית ארבע, תיאם בין כל הנ"ל באמצעות שירות המבחן על סניפיו השונים, ובעיקר, ראה פרי בעמלו.

אכן, ההליך הטיפולי לא היה חף ממורדות, אולם גם עליות היו ממאפייניו. על כך יעידו התסקירים העיתיים (אחד עשר במספר) אשר הוגשו לעיוני במשך השנתיים האחרונות. מלאים הם בתיאורים המלמדים על מאמציו של הנאשם אשר השתנה ואינו אותו האיש אשר הכה את אשתו וחנקה לפני כשלוש שנים.

משכך, הנאשם עבר הליך שיקומי ארוך, קשה, מוצלח ומעורר כבוד. הוא אינו מהמר עוד, ושומר על יציבות תעסוקתית משמעותי כעולה מהחומר המגוון אשר הוגש לי על ידי בא כוחו.

ראיתי לנכון להשתמש בסמכות הנתונה לי על ידי החוק לחרוג ממתחם הענישה כלפי הצד המקל במקרה בו הנאשם השתקם או אם קיים סיכוי של ממש שישתקם.

ראיתי לפניי אדם ומכור לשעבר אשר חטא כמתואר, וכעת הוא חש כישלון צורב בשל מעשיו. תחושה זו לעיתים נובעת כתוצאה מסנקציה משפטית, ולעיתים, כפי שקרה וקורה במקרה דנן, היא נובעת מתהליך שעבר על הנאשם עצמו באמצעות ההליך המשפטי וגורמי הטיפול עוד בטרם נכתבה ה"שורה התחתונה" של גזר הדין.

שוכנעתי, וכך עולה גם מכתב האישום המתוקן ומדבריו של הנאשם, כי בבסיס מעשיו של הנאשם עמדה חוסר מחשבה תחילה וכניעה לדחפיו ולהתמכרותו.

אני סבור, לאור המפורט לעיל, כי ניתן להסיק שהנאשם עבר הליך של שיקום.

שיקום, ככל חזרה בתשובה, מקורו בהכרת החטא, בהכרת חומרתו ובתחושה כי מדובר בנקודת מפנה שממנה ואילך "ימריא" החוטא מעלה לדרך חדשה.

לטעמי, במקרה דנן, גוברים שיקולי השיקום על השיקולים שבאינטרס הציבורי. הנאשם עבר במסגרת ההליך הפלילי הקשור לתיק זה, חקירות ודיונים משפטיים שהציבו אותו אל מול המערכת. אני סבור, כי זה הזמן לפתוח לו פתח, ולו קטן, כדי להחזירו לתחום הנורמטיבי, לצידה של המערכת ולא לנגדה.

לאור נתוניו האישיים, נסיבות חייו, הליך השיקום, מיגור ההתמכרות, בניית מערכת יחסים חדשה עם משפחתו, חרטתו הכנה שהובעה בפניי, הבנתו כי הוא נזקק לטיפול והסכמתו לקבלו הגעתי לכלל מסקנה כי העונש המתאים מצוי

מתחת לחלקו התחתון של מתחם הענישה ההולם.

כל אלו, ישמשו גם כנימוקים להארכתו של המאסר המותנה ולהפיכתו לעונש צופה פני עתיד. מי שנוטל גורלו בידו ומשתקם, יזכה כי בית המשפט יטול את ידו ויסייע לו בכך בבחינת "הבא להטהר מסייעין בידו".

לפיכך, לאחר ששקלתי את נסיבותיו האישיות של הנאשם, לרקע המתואר בתסקירי שירות המבחן, ולכלל השיקולים הצריכים לעניין, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאתיים (200) שעות שירות לתועלת הציבור על פי תכנית שערך שירות המבחן ובכפוף לה.
2. אני מאריך בזאת את המאסר המותנה אשר הוטל במסגרתו של ת.פ. 48350-12-12 (בית משפט השלום בירושלים) בשנתיים נוספות מיום מתן גזר דין זה.
3. שני (2) חודשי מאסר שאותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו על עבירת איומים.
4. פיצוי למתלוננת בסך ₪ 1,000 אשר יכול וינתן בצורת מתנה או תשורה, וזאת עד ליום 1.9.17.
5. עם סיומם של ההליכים המשפטיים, פוקעים להם תנאי ההגבלה, אולם נכון יעשה הנאשם אם יחזור לבית אשתו בהדרגה ולא בניגוד לרצונה. את שהרס במעשיו, יש לבנות לאט ובהדרגה.
6. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ד סיוון תשע"ז, 08 יוני 2017, בנוכחות הצדדים.